

Naar rupsen luisteren Zeg tegen een kind: kom, we gaan wandelen... en er volgt een lauwe reactie. Roep je: kom, we gaan rupsen horen poepen! Dan slaat de stemming om. Want alles moet leuk, afwisselend en vooral spannend zijn! Dat maakt kinderen [en wie niet] nieuwsgierig. Het boek *Rupsen horen poepen – Praktijkids voor natuurbeleving* staat bol van ideeën en tips voor een ontdekkingsreis in de natuur. De activiteiten, spreuken, gedichten en anekdotes zijn ingedeeld naar zintuig. Zien. Voelen. Horen. Rukken. Proeven. Plus het hoofdstuk Evenwicht. Alles duidelijk beschreven, voor iedereen die met natuureducatie bezig is. De meeste activiteiten [individueel of groeps-] zijn eenvoudig. Maar je moet er maar opkomen. Bij de 'toverballen' [= vruchtjes] van de toverballenstruik [= kardinaalshoed] de verschillende kleuren te voorschijn toveren. Een 'lego-plantje' [= beermoes] uit elkaar trekken. Vossenoren opzetten [= je handen achter je oren], dan hoor je veel meer. En ligt er een pak sneeuw: 'Ga op je rug liggen, armen en benen gespreid en beweeg ze heen en weer.' Als je opstaat, heb je in de sneeuw de afdruk van een engel geplant. Elk hoofdstuk geeft informatie over het betreffende zintuig. Hoe het werkt bij mens en dier. Over het voelen met snorharen, bekdraden en voelsprietten. Over slangen die in stereo ruiken met hun gespleten tong. Over krekels met hun trommelvlies in de knieën van de voorpoten. Maar... kunnen we rupsen nu echt horen poepen? Ja, in de lente! Dan moet ik maar eens op zoek naar eikenbomen, net in het blad. Rupsen van de wintervlinder en eikenbladroller [= nachtvinders] doen dan niets anders dan eten en poepen. Een nevel van poepjes tikt op de dorre bladeren van de vorige herfst. 'Als je eenmaal op het geluid afgestemd bent, merk je hoe zacht en toch overdonderend het is.'